

במדינה

דרכי אדם

לרצוח את המאבחן

היא ניסתה לירות בדודו אנהרר ומאמינה שמגיע לה עונש.

הקהל באולם המישפט חיכה בסקרנות לראות את האשה שניסתה לירות במלחין דודו אנהרר מתוך אהבה נכונה. הכל ידעו כי היא אשה כבת 55, שאהבתה למלחין הי צעיר ממנה ב-17 שנה העבירה אותה על דעתה. אולם, אם ציפה מישהו לראות אשה זקנה וכפופה שהחיים שברו אותה, הרי שהתאכזב למראה של אסתר מרקוביץ. בלתי-מנוצחת. היא נכנסה לאולם של השופט דויד ולך וקופת-קומה. פניה קורנות ועיניה מחייכות. רק שקיות העור מתחת לעיניה הסגירו את לילות-הגנדודים ושעות-הבכי הארוכות שעברו עליה. לבר-שה בגינס כחולים ובחולצת טריקו לבנה, נראתה האשה בעלת הגוף החטוב, בלתי-מנוצחת.

החובעת, זרבה נקדימון, עמדה לבקש מ-

חשודה מרקוביץ מרצון חופשי

השופט כי יוציא פקודת-מעצר נגדה. אולם, עוד בטרם החלה התובעת בבק-שתה, קם הסניגור, פרופסור דוד ליבאי, וביקש לקצר את ההליך. הוא הסביר ל-שופט כי מרשתת הורתה לו להסכים למעצרה בשלב זה. היא מרגישה שמגיע לה עונש, ומוכנה להישאר במעצר מרצונה החופשי. השופט ולך, שהופתע מבקשה בלתי-שיגרתית זו, ביקש מהנאשמת לקום על גליה ולומר את דבריה. אך היא רק הינה-ה בראשה לאות הסכמה לדברי סניגורה. החזרה לשבת במקומה מחייבת. כאשר הור-צה מהאולם לבית-המעצר, ננעצו בה מבטים מעריצים של בני-מישפחתה, שיש-בו באולם, וגם השוטרת, שליוותה אותה חיבקה את ידה בחיבה.

חיי אדם

מהכלא לחופה

העיצומים בבית-המישפט פגעו בתוכנית-הנישואין של העציר.

ניסים טאויל נעצר כחשוד בפריצה ל-דירה עד תום ההליכים. הוא ישב במע-צר כבר כחודש ימים, ובגלל עיצומי הפ-קידים בבית-המישפט, אין לדעת מתי ית-קיים מישפטו. ארוסתו, בת למישפחה דתית שכרסה בין שיניה נכנסה ללחץ. היא שכרה אולם ושימלת חופה, וסידרה את כל סיי-דורי החתונה. היה חסר רק דבר אחד: חתימתו של החתן על בקשת-הנישואין ב-רבנות.

בין הכיסאות. הסניגור, נחמן בטיטו, שהיה ער למצבו הנואש של שלחה, ביקש משרות בתי-הסוהר לאפשר לעציר לצאת לרבנות לבצע את הפעולות הנדרשות שם מחתן, אך הם ענו, כי אין עניין זה נתון לטיפולם. הפנו את הסניגור למישפחה. אולם גם קצין המישפחה האחראי טען, כי עם כל רצונו הטוב אין זה בסמכותו. וכך, בין שני הכיסאות, החליט הסניגור לפנות בבקשה לבית-המישפט.

רים. שאני הולך בדרך לא טובה. הפכתי להיות יעד מודיעיני. הפגישה הבאה שלי עם המישפחה היתה אחרי שעצרו אותי בבית-הקברות הצבאי בחיפה. אחרי שחקרו אותי כל הלילה, עד לשעות הבוקר, אמרתי: כן, אני רצחתי! בבית-המישפט עניתי לשופט: אני לא יכול לקבוע אם אני רצחתי. אך אחרי שלושה ימים איבדתי לגמרי את האמון במישפחה. הם לחצו עלי כל הזמן, שנסענו במכונית פיג'ו ולקחנו טרמפ את דפנה כרמון. אנחנו איתה ורצחנו אותה. רצו שאספר איפה רצחנו אותה. איך יכולתי להגיד להם? לא ידעתי. אמרתי להם שלא אני רצחתי, אך זה לא עזר.

מעצר אחרי

מעצר

ב הארכת-המעצר בבית-המישפט שאל אותי השופט מה יש לי להגיד, שאל אם אני אשם או לא. אחד השוטרים, שעמד לידי באולם בית-המישפט, נתן לי מייד בעיטה בגולג, ועניתי שאיני יכול להגיד דבר. דרשתי עורך-דין. השופט האריך את מעצרי ודרש שה-מישפחה תיתן לי טיפול רפואי. בסעם השלישית שהביאו אותי לפני שופט-שלום להארכת מעצרי, נתתי לשופט מיכתב שכתבתי בתא-המעצר. כתבתי לו שאני לא מקבל בזמן הכדורים נגדי אפיי-לפסיה — במקום בבוקר, נותנים לי אותם

האם הפרשה של אלכסנדר אנדריאה היא

„פרשת ביכונסקי שניה“? האם החזיקה המישפחה

בעציר מופרע, בידעה שהוא חף מפשע,

רק מפני שלא היה בידיה חשוד אחר?

שעצרו אותי. כתבתי שהייתי בטיפול פסי-כיאטרי ושאני זקוק להמשך טיפול. השר פט קרא את המיכתב, וציווה לעצור אותי עד תום ההליכים.

גם אחרי נסיון ההתאבדות שלי — כשהייתי עצור במישפחה-רתיקיון, לא דאגו להביא אותי לרופא פסיכיאטרי לטיפול. השוטרים לקחו אותי מריצפת תא-המעצר והכניסו אותי לבידוד. השאירו אותי שם שלושה ימים, אך לא הביאו אותי לרופא.

חופשי

אחרי חודשיים

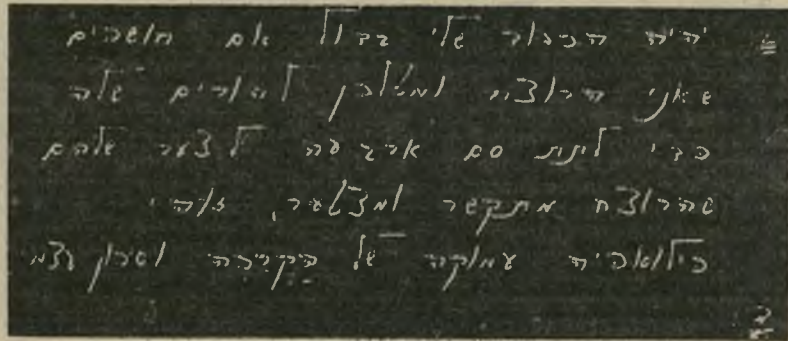
ב היותי בבית-החולים לצורך הסי-תכלות, התקשתי לביטח של הורי דפנה כרמון. אמרתי להם שאני מדבר בשמו של חבר של אלכסנדר. ביקשתי שיבקרו בבית-החולים, כדי שישמעו מפי את האמת. אך הם סיפרו רק למישפחה על שיות הטלפון האלה, ולא באו לבקר אותי.

אחרי שבמשך 60 יום הייתי הרוצה של דפנה כרמון, שיחררה אותי המישפחה והזהירה אותי שלא אבוא יותר לחיפה. הביאו אותי לבית-המישפט ואמרו לי שאני חופשי ללכת לאן שאני רוצה.

לאן אני יכול ללכת? האם יש מישהו בין היהודים שמוכן לעזור לי? אני מבקש מקום-עבודה וחדר שבו אשן בלילות. אני זקוק לטיפול רפואי, כדי שאוכל להישאר בחיים, ולא לסבול מכאביראש נוראיים. אני רוצה לקרוא ספרים, לעבוד ולהיות כמה שאפשר כמו כולם. יש מישהו שרוצה לעזור לי?

עד כאן דבריו של אלכסנדר אנדריאה.

בשבוע שעבר שיחררה המישפחה את אלכסנדר אחרי שהעלימה מהציבור במשך חודשיים כל פרט על מעצרו ועל הפרשה מרשל זוהר.

מיכתב ככתב-ידו של אנדריאה לשופט "היה הכבוד שלי גדול..."

ביקשתי שיביאו אותי לפסיכיאטר לטי-פול, שיתנו לי כמה כדורי ואליום. זה היה עוד לפני צרה-הסתכלות, אך לא נתנו לי ואליום, לא הביאו אותי לרופא. הרגשתי שאיני יכול לסבול עוד, הח-לטתי להתאבד. המיטה שלי בתא המעצר היתה למעלה, הוצאתי חוטים מהשמיכה, וקשרתי את הראש והרגליים מעל הבר-זלים שהיו ליד המיטה. כנראה, שהעצר רים שהיו איתי בתא שמעו את הקולות שהשמעתי כשתליתי את עצמי.

הם הועיקו את החובש הרצל. עשו לי נשימה מפהלטה בתוך התא. על הריצפה, אך לא הביאו אותי למירפאה.

אחרי חצי שעה התעוררתי. מאז התחילו לתת לי הרבה כדורי ואליום. שאלתי למה מכריחים אותי לקחת כליך הרבה ואליום. קח ותשתוק! אמרו לי. עשיתי את עצמי שאני בולע את הכדור רים, אך הייתי יורק אותם אחרי-כך, כשהיו עוזבים אותי. הייתי מאוד מטושטש. כתבתי שוב מיכתב. שוטר אחד לקח את המיכתב והעביר אותו לשופט. גם במיכתב זה סיפרתי מה שקרה לי מאז

בצהריים. כתבתי שאני לא הרגתי, לא רצחתי, ביקשתי שישחררו אותי וישלחו אותי לפסיכיאטר לטיפול. אחרי שקרא את המיכתב, חתם השופט על צו הסתכלות. החזיקו אותי בערך שבועיים, אך הדו"ח על ההסתכלות לא הוגש לשופט המעצרים אפילו אחרי 20 יום.

כשהשופט שאל על כך, השוטרים ענו שהדו"ח לא הגיע, הוטיסו: "יש חילוקי-דיעות בין הרופאים."

הרבה

ואליום

אם היו צריכים להחזיק אותי בכלא 60 יום כדי לגלות שלא אני רצחתי את דפנה כרמון? אילו הייתי הרוצח, הייתי מבקש לבקר בבית-הקברות ולהסתכן שיגלו אותי? הפעם הראשונה שפגשתי את המישפחה שלי מאז שנעצרתי, היתה בבית-החולים, בהסתכלות. אמא רצתה שהיה לי עורך-דין, אך שוטרים ענו לה שאין צורך.